

SIEGFRIED:

Nå som dengang

De etablerte partiers svindel med «de bortkastede stemmer»

— Det er da klart mann, at hvis du er kjeivhendt, så må du stemme på Venstre!

Så er «demokratiet» i full kamp igjen for at den berømmelige folkeviljen kan skje fyldest og de gamle partitraverne kan få fortsette sitt vanstyre. For nå er det valg igjen om en måneds tid og de etablerte er uroet av bl. a. Anders Lange, som ingen lenger kan benekte har en fair sjanse til å puffe noen av dem bort fra det store grautfatet.

Så nå fyres de store kanoner av og det skrives spalte opp og spalte ned om det demokrati som består i å bevare makten for alleslags willocher, seiper og bratterier. For skjont det er dokumentert gjennom utallige gallupundersøkelser at disse herrer og deres partier er i avgjort og åpenbar utakt med det «folket» vil og ønsker, så er det likevel de som representerer demokrati og folkevilje, mens folket selv intet begriper!

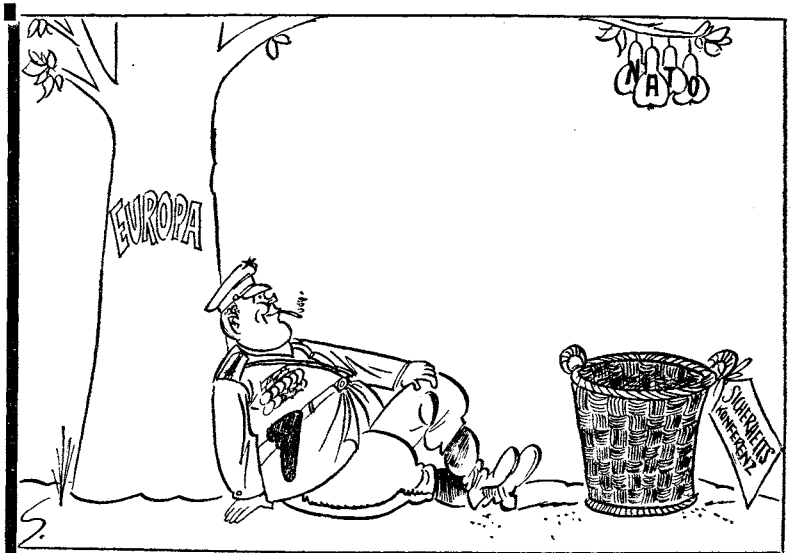
I spissen for dette partipolitikernes demokratiske korstog mot alleslags ubehagelige og innpåslitne konkurrenter går naturligvis AF-TENPOSTEN, dette fete og uappetittlige blad med sin annonseflom om kjøp og salg, husvære og ledige stillinger, spekulasjon og dødsfall. Slik det alltid har gjort og slik det bl. a. gjorde ved valget i 1936, det stortingsvalg som førte Norge direkte ut i ulykken og 9. april 1940.

Metodene har forandret seg noe, men slett ikke meget. Hovedpunktet nå som den gang er dette med de bortkastede stemmer, denne svindel med at valget egentlig gjelder borgerlig eller so-

sialistisk styre. Skjønt enhver som har klart å bevare om bare litt av sine åndsevner under alt det demokratiske presseskvaldret vet at det er svært lenge siden det

har vært spørsmål om noe slikt i norsk politikk. På sitt vis er Høyre og Venstre like gode representanter for sosialismen og umyndiggjørelsen av individet som det kongelige norske arbeiderparti. Og det de såkalte borgerlige partier representerer er så meget farligere fordi det bygger på svindel og bedrag. Deres linje er snikso-sialiseringen, dette å innbille folk at de motarbeider en kurs de selv har jevnet veien for. Og selv om de imellom for syns skyld protesterer for allverden, så følger de dog trofast med på ferden. Slik at vi nå står der vi er idag med et skatteplyndret, slavebundet folk som tren- ges mere og mere sammen i partipolitikernes trange båser, som har mistet enhver selvbestemmelsesrett, og som snart må søke om å få gå på do.

Det er så åpenbart like-

gyldig om det blir «borgerlig» eller «sosialistisk» flertall ved valget at selv den mest tungnemme burde forstå det. Umyndiggjørelsen av den enkelte, skatteutplyndringen og alt det andre kommer til å fortsette hva det så blir. Fordi hvert eneste parti bare er fylt av den ene tanken: støtte til storindustri og kapitalisme i hvilken som helst form slik at det kan skaffes midler til

(Forts. side 6)

Ukens tema i «Brennpunktet» er Helsinki-møtet, som vår kommentator verdsetter som et nytt Jalta for Europas vedkommende. (side 2).

PÅ MIDTOPPSLAGET finner De som vanlig ungdomsstoffet, som på lederplass idag tar for seg sommerens terrorhandlinger. Videre et innlegg om oljen og de problemer som følger med den (side 4), og en kommentar til ryktene om en «invasjon» av tyske nynazister i Norge.

GENERALFELTMARSKALK Erich von Manstein er død, og på side 3 bringer vi en kort omtale av de viktigste begivenheter i hans karriere.

Nysvenskenes Per Engdahl har gitt ut en bok, som kommenteres på side 2.

PÅ LEDERPLASS er dagens tema meldingene om at også vår del av verden står foran en ernæringskrise.

ELLERS vil De som vanlig mellom hovedoppslagene finne smånotiser om mangt og meget.

England kommer også:

National Front i sterk medvind

Fra vår utsendte medarbeider Dick Kobro:

Siden midten av femtiårene har det stadig strømmet inn fremmedfolk til Storbritannia, slik at den ikke-hvite befolkningen idag utgjør hele fem millioner dvs. nesten 10 % av hele befolkningen. I motsetning til i Norge, hvor innvandringen er satt igang av storfinansien, var det i Storbritannia kortsynte og kanskje også bevisst forræderiske politiske elementer som fikk gjennomført ordningen med fri immigrasjon. Imidlertid tok det ikke

lang tid før denne svarte strømmen forårsaket så mange problemer og protester at selv de mest blåøyde internasjonale politikere begynte å lure på om noe var galt. Fra 1965 ble derfor nye regler innført, dog uten at det kunne løse problemet. Idag foregår innvandringen stort sett illegalt, f. eks. ved hjelp av gamle fly som fylles med svarte immigranter og som tar i bruk åkrer og jorder til landingsplasser.

Problemet blir altså likevel stadig større, bl. a. fordi de fremmede får langt flere barn enn angelsakserne. I enkelte strøk av London fødes det f. eks. idag flere farvete barn enn hvite, selv om de farvete er i mindretall.

Som man kunne tenke seg, var de etablerte partipolitikere fullstendig evneløse når det gjaldt å takle disse problemene. De konservative var noe mer «reservert» enn Labour når det gjaldt å hylde innvandrerne, det var hele forskjellen. Men dette dempet ikke på noen måte bitterheten hos den vanlige mann og kvinne. De så hvordan deres barn ble tvunget inn i klasser hvor undervisningen ble holdt igjen inntil de farvede barna sånn noenlunde begrep hva faget dreide seg om, gjennomsnittsstandarden sank i skolene over hele landet, noe som ikke gjorde det lettere for de unge å få seg en jobb når de gikk ut av skolen. Samtidig som samfunnet krever høyere og høyere utdanning til forskjellige yrker, ble det stadig flere skolebarn som lærte mindre og mindre.

Det oppsto flere nasjonale

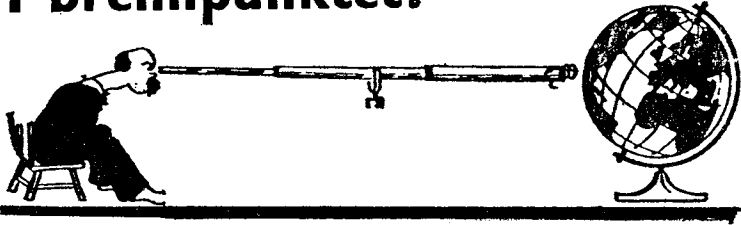
Nasjonalistiske demonstrasjoner blir hyppigere og hyppigere i England.

bevegelser i slutten av femtiårene og begynnelsen av sekstiårene, men den som har kommet lengst og som nå stort sett har oppslukt de andre er NATIONAL FRONT som ble startet i 1966, og som etter de første års slit og strev med mye motgang, nå endelig har fått politisk anerkjennelse.

Det har gått opp for ganske mange vanlige mennesker at dette er en virkelig FOLKEBEVEGELSE og ingen sekterisk krets av intellektuelle. Selvfølgelig har NF måttet tåle voldsom hets og kritikk, men gjerne uten grunn. Ord som «fascister» og «nazister» har vært ham-

(Forts. side 6)

I brennpunktet:

Etter det nye Jalta

Og foran svindelforhandlingene om prosentvise troppe-reduksjoner, som bare kan styrke Sovjets militære overlegenhet.

Det tør vel være et spørsmål om det finnes noe virkelig grunnlag for den uhemmede begeistring som har vært vist av norske massemedia og av norske partipolitikere over de såkalte sikkerhetsdrøftelser i Helsinki og de dertil hørende forhandlinger i Wien i oktober om rustningsreduksjoner.

Først og fremst er det vel det å bemerke at hele konferansvindelen jo er temmelig overflødig etter at de to supermakter som har delt Europa mellom seg jo allerede er kommet til enighet over hodet på de europeiske stater. De har ordnet saken nå slik som de i sin tid gjorde det i Jalta ved avslutningen av annen verdenskrig, en ordning som dengang førte til at hele Øst-Europa ble slavebundet og gitt i de rødes vold. Riktignok kom det snart en knute på tråden dengang slik at det utviklet seg til en slags kald krig og et NATO med atomparaply over seg. Men, nå skal det nye Jalta, som denne gang var henlagt til Washington, gjøre slutt på striden etter det første Jalta. Nå skal røvergrensene fra dengang sikres, nå skal ikke Sovjet lenger behøve å frykte for noe inngrep utenfra under styringen av sine slavestater, nå skal Sovjet kunne konsentrere kreftene i første omgang om å knuse den mulige konkurrent Kina, og nå skal den behendige Mr. Nixon kunne kaste troppe-reduksjoner i Europa og big business med Sovjet til de hjemlige politiske ulver.

Og skal sant sies, så har jo ikke USA større grunn til å ofre penger på stater som for eksempel Den tyske Bundesrepublikken, som åpenbart for alle andre enn norsk presse og norske politikere driver østover mot det kommende nasjonalkommunistiske Tyskland for fulle brandtske seil. Eller for det Frankrike som stadig lager vanskeligheter. For ikke å snakke om et Danmark som avrunder mere og mere og et Norge som heller ikke vil ta konsekvensen av NATO-medlemskapet. Mens de alle sammen feirer orgier i venstre-

radikal anti-amerikanisme.

Det høres jo smukt ut for politiske fjols av den norske typen at Sovjet og USA i en avtale har gitt avkall på å anvende atomvåpen. Men det er kanskje ikke så meget å rope hurra for når man tenker at det eneste et USA (NATO) ville kunne hjelpe Norge med mot en sovjet-aggresjon jo, som alle faktisk vet, var truslen om atomrisiko for overfallsmannen. Og hva her er sagt om Norge gjelder selvsagt også de andre europeiske NATO-stater. I virkeligheten har krigsfare i Europa øket voldsomt etter denne avtale som sikrer begge supermaktenes mot enhver risiko for en atomkrig. Europa vil nå være henvist til forsvar med konvensjonelle midler, og det vil si med våpen og styrker hvor man på forhånd er så totalt underlegne som tilfellet jo er. Under enhver omstendighet vil de europeiske stater, og ikke minst Norge som ligger slik i farsonen, kunne bli utsatt for utpressing fra Moskva. Tenk bare på hvorledes det gikk med Finland.

Dertil kommer den ting at Bresjnev folkerettslig jo ikke kan binde Sovjet. Han er ikke president og ikke statsminister, bare partiets generalsekretær. Blir han skjøvet ut av bildet er avtalen ikke to sure sild verd. Og man bør kanskje lese med en viss ettertanke hva den kjente russiske militærteoretiker general Savjralov skrev i «Krassnaja Svezda» så sent som 19. april i år, midt under de sovjetiske såkalte fredsbestrebelse: a) det finnes rettfærdige og urettferdige kriger, de første forsvarer sosialismen og er fortsettelsen av den revolusjonære politikk. b) En krig mot imperialismen er med en gang en global krig. c) Denne krig føres med atomvåpen og interkontinentalt. d) Det finnes ingen forskjell på front og etappe.

Nå vil vel noen innvende at man i Wien i oktober jo skal forhandle om, og bli enige om, en troppereduksjon i Mellom-Europa (Legg merke til at det overhodet

ikke er tale om noen reduksjon på nordfronten som jo i første rekke interesserer Norge). Opprinnelig var det på tale at det skulle forhandles om en «balansert» troppereduksjon. Men noe slikt ville ikke Sovjet gå med på — naturligvis. Så det det nå skal forhandles om er en prosentvis reduksjon på begge sider — det nevnes 10 % — som bare vil føre til at den sovjetiske overlegenhet blir enda mere dominerende.

Og la oss da i denne forbindelse slå fast følgende kjennsgjerninger: I Øst-Europa står det i dag 160 Warszawa-pakt-divisjoner mot 30 NATO-divisjoner i vest. Dertil kommer en strategisk reserve på 30 Warszawa-paktdivisjoner. De i østsonetyskland stasjonerte 20 sovjetdivisjoner har fra 1968 av øket sitt antall stridsvogner fra 5000 til 6500. Ialt står det i Mellom-Europa 7000 NATO-stridsvogner mot 14 000 Warszawa-paktstridsvogner.

Warszawapaktlandenes taktiske luftvåpen er siden 1968 forsterket med 50 % og utbyggingen av sovjetmarinen i Østersjøen overgår endog dette. For ikke å tale om masseringen av marinestridskrefter nordpå.

Så kan jo enhver selv gjøre seg opp en mening om hvorvidt dette bilde blir lysere ved at begge parter reduserer tallene med 10 %!

Ja, det er faktisk mulig at det ikke engang blir tale om en slik prosentvis reduksjon, men om en reduksjon divisjon mot divisjon, stridsvogn mot stridsvogn og rakett mot rakett.

Det er nok ikke for ingen ting at de kinesiske representanter rundt omkring i Europa advarer mot det spill Sovjet her driver. De forsikrer også at Kina er rede til å hjelpe Europa med alle midler. Akkurat i øyeblikket er vel dette nærmest tomme og kanskje litt latterlige ord, men Kina bygger raskt ut sitt atomvåpen og sine interkontinentale raketter. Så raskt at det hevdes at Sovjet faktisk må slå til i løpet av kort tid skal man ha håp om å uskadeliggjøre Kina som motstander og tredje supermakt i en forvirret verden. Det er ikke for intet at Sovjet allerede har trukket 45 divisjoner ved Kinas grenser og at Kissinger på vegne av USA så seg befoyet til alvorlig å advare Sovjet mot en atomkrig med Kina.

Det er derfor ingen grunn til å tro at vår, eller det øvrige Europas, sikkerhet vil bli styrket i overskuelig fremtid selvom det forhandles både her og der. Så ganske tvert imot. **Politicus.**

ENSOM — det er å være opptatt av seg og sitt.

(Bjørnson)

MJØLNIR:

Ros, men også adskillig ris, til Per Engdahl

Som har gitt ut en bok om den korporative nasjonalismen på tysk-østerriksk forlag.

Nysvenska Rörelsens leder, Per Engdahl.

Dr. Per Engdahl vil vel være et begrep for de fleste av Folk og Lands lesere. Som en av lederne for gjenreisningen av et nasjonalistisk kontaktnett i det slagne etterkrigs-Europa, som anfører for Nysvenska Rörelsen, og som knivskarp nasjonal analytiker og kritiker, har hans tallrike systemetablerte fiender måttet innrømme hans åpenbare kvalifikasjoner, og hans seriøse vilje til en befrielse og fornyelse av det slavebundne Europa.

Nu har dr. Engdahl — så vidt oss bekjent for første gang — gitt en samlet, sammenhengende fremstilling av sin samfunnskritikk, og av sin alternative samfunnsmodell, den korporative nasjonalisme. Grunnen til at boken utkommer på et tysk forlag er vel at den er beregnet på et bredt europeisk publikum. *)

Europeisk nasjonalisme er tydeligvis inne i en overgangsfase hvor forskjellige meningsretninger brytes mot hverandre. Hvor det fremtidige tyngdepunktet vil komme til å ligge er ennå uklart. Midt i denne prosess finner jeg det nyttig å se nærmere på Engdahls siste bok.

La det være sagt med en gang: «Aufbruch der Menschen» er en ujevn bok. På dens nesten tre hundre sider gjør vi mange gullfunn, men mindre edle metaller er sannelig også til stede. Interessante og gode er kapitlene om industrialismens seks epoker, hvor hver epoke iflg. Engdahl har hatt sine særpreg og fremkalt sine poli-

*) Per Engdahl: «Aufbruch der Menschen». 297 sider. Volkstum Verlag, Wien-München. Boken kan bestilles fra Folk og Lands boktjeneste. Pris kr. 38,—.

tiske svar. De politiske svar på den femte epokes problemer var nasjonalisme og fascisme: Deres tanker om folkefellesskap og korporatisme var uttrykk for den samme grunnholdning (Vår tids planøkonomiske velferdsstat er vel et utslag av den samme idé, men uten den åndelige forpliktelse som fortidens nasjonalisme ga sine systemer.) Den sjette epoke som vi nu er inne i, får så iflg. Engdahl svar i en videutviklet korporatisme, slik Nysvenska Rörelsen representerer den.

Klar er også Engdahls analyse av det dominerende makt-skikt i vår tid, **teknokratiet**, og parallelliteten mellom teknokratiets funksjon i det kapitalistiske Vesten og det kommunistiske Østen. Kommunismen ser Engdahl som den ytterste konsekvens av kapitalismen: Kapitalismen har ingensteds en så dominerende posisjon som i et monopolsosialistisk samfunn.

I nær sammenheng med dette står hans kritikk av demokratiet, og av den spekulative likhetstanke det bygger på. Engdahl understreker det **totalitære** preg demokratiet i vår tid har fått; det er blitt en almen moralsk-politisk målestokk som alle må bekjenne seg til. Afrikanske militær-diktaturer, bolsjevikiske despotier, vestlige borgersamfunn og til og med nasjonalkonservative systemer, alle er de demokratiske.

Forts. side 7

ISRAELS HEMMELIGE VÅPEN

Den konservative amerikanske skribenten William F. Buckley skal for noen år siden ha hevdet følgende: «Dersom det amerikanske skattevesen opphevet skattefradraget for personlige pengebidrag til Israel, ville landet ikke engang ha penger til porto på et klagebrev til vårt utenriksdepartement».

Dette er jo i og for seg interessante opplysninger. Vi lurer bare på om norsk-amerikanere — eller andre slags amerikanere for den saks skyld — også kan trekke fra personlige bidrag til sine «hjemland» på skatten. Eller for å si det på en annen måte: Hvor stor innflytelse på amerikansk politikk må man ha for å kunne få igjennom en slik paragraf i skattelovgivningen?

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarligRedaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSENMedarbeidere:
OLAV HOAAS, ALEXANDER LANGE, ODD MELDOM

Hva skal vi spise imorgen?

Noe i skyggen av de internasjonale terrorbandenes sommereksesser kom også meldingene om at matproblemer (les hungersnøden) ligger på lur også for oss som lever i industrilandene. Det var å vente at disse meldingene ikke ble mottatt med særlig bred interesse. Det passer seg liksom ikke for skikkelige velferdsborgere å befatte seg med slike «perifere» problemstillinger. «Såntno' kan'ke hende her», heter det gjerne, mens man lener seg tilbake med et vellystig overflodsrap.

Mentaliteten er på ingen måte ny eller ukjent. Den gjorde seg også gjeldende før storkrigen veltet inn over landet i 1940. Men nu er det altså — enten man vil høre eller ikke — plutselig blitt for lite av visse «viktige matvarer», som det heter i pressen. Årsaken skal være den at «landbruket i en årrekke er blitt forsømt i de fleste industrialiserte land». Ironisk nok er det utviklingen i verdens «rikeste» land, slike som USA og Japan, som innevarsler denne kommende øko-krise.

Egentlig er vel ikke regnestykket så uhyre komplisert. Jordens folketall fortsetter å øke med mange millioner om året, selv om enkelte svært «progressivt» innstilte nasjoner er meget flinke til ikke å få noen barn. Det som imidlertid ikke øker, er den plassen og den dyrkbare jorden vi har til rådighet samt den matmengden det er mulig å tyne ut av en mer og mer forgiftet natur.

Det er blitt hevdet at hvis man delte all den maten som finnes, likt mellom alle mennesker, da ville alle sulte. Konklusjonen blir altså at det allerede er for mange munnar å mette. Men da antallet mennesker — trass i «grønne» revolusjoner, FN og all humanitær innsats — bare fortsetter å stige, kommer uavvendelig også det øyeblikk, da det blir spørsmål og hvem som skal spise det vesle som finnes. Vi kan vanskelig forestille oss annet enn at en direkte fysisk kamp om ressursene vil bli det mest sannsynlige, om ikke det eneste resultat i en slik situasjon.

Det er ingen ny erfaring at den som kontrollerer matfatet, i virkeligheten også er den som har makten. I en årrekke har de norske styremaktenes politikk gjort oss mer og mer avhengige av produksjonsområder vi ikke er herre over. En internasjonal ernæringskrise vil derfor kunne virke på samme måte som en blokade under krig. Det kommer ingen forsyninger til riket, fordi de blir borte på veien. I dette tilfellet fordi de spises opp der de produseres.

Det hviler et tungt ansvar på den regjering, som ikke har forberedt sitt folk på en slik situasjon. Den kan komme over oss like fort som invasjonen i 1940. Og det ville unektelig være synd om Norges og Nordens befolkning skulle sulte ihjel fordi de lot seg lede av folk som trodde på julenissen.

«Marlon B. Mussolini»

Adolf Hitler-renessansen er et faktum. Det er ikke engang vi gamle nazister som har funnet på det — vi har ikke engang laget dette uttrykket. Det er ikke bare et faktum, det er dertil blitt en suksess. Iallfall økonomisk, og det var vel det som var hensikten. Dermed er det bare å ta for seg de øvrige diktatorene fra 30-årene i samme slengen, så lenge finanslykken er med. Og neste mann det er etter hva vi leser Mussolini, som skal portretteres på film av ingen ringere enn Marlon Brando. Filmen skal vare i hele seks timer, så vi formoder at publikum kan vente seg litt av hvert. Regissør er Bernardo Bertolucci og filmens navn «Novecento» (1900).

JENS:

Likhetens Eldorado og fremtidens levestandard

Det vil være våre lesere bekjent, at en rekke førende vitenskapsmenn i Europa og Amerika inngående har beskjeftiget seg med nedarving og adferdsforskning. En av de mest navngjette innenfor denne krets er Konrad Lorenz, hvis avhandling: «Die acht Todsünden der zivilisierten Menschheit» (1971)* i løpet av få år har funnet en bemerkelsesverdig utbredelse og tilslutning.

Ifølge Konrad Lorenz består den syvende dødssynd i den gjengse overvurdering av miljøets betydning. Vi sitterer:

«Det er en ubestridelig sannhet, at alle mennesker

har rett til de samme utviklingsmuligheter, men altfor lett blir denne sannhet forfalsket til den usannhet, at alle mennesker fra naturens hånd har samme verdi. Den miljøteoretiske doktrine går enda et skritt videre, idet den hevder at menneskene ville bli lik hverandre, hvis de kunne utvikle seg under de samme ytre betingelser, og at de ville bli ideelle mennesker, hvis betingelsene var ideelle. Derfor kan, eller rettere sagt må ingen mennesker være i besittelse av nedarvede egenskaper, og fremfor alt ingen, som bestemmer deres sosiale adferd og sosiale krav.

De makthavende i Amerika, China og Sovjetunionen er i våre dager fullt enige om, at menneskets tilpassningsevne i høyeste grad er ønskelig. Både den kapitalistiske storprodusent og den sovjetiske funksjonær er interessert i å omforme menneskene til ensrettede, lydige undersåtter, altså slett ikke anderledes enn Aldous Huxley har skildret det i sin rystende fremtidsroman «Brave New World».

Den feilaktige tro at menneskene gjennom den rette «behandling» simpelthen kan gjøres til hva som helst, er årsaken til de mange dødsynd, som den siviliserte menneskehet begår overfor mennesket. Det må naturligvis få de verste følger når en verdensomspennende ideologi og den derav avledede politikk bygger på en løgn.

Hva de ledende sjefsideoologer og toppolitikere på begge sider av de eksisterende jern- og bambustepper tror — eller ikke tror — kan utenforstående ikke vite, men i praksis handler de ut fra den hevdvunne erfaring, at noen er mer like enn andre. De lover imidlertid å endre denne praksis, så snart deres politiske målsetninger har seiret — fullstendig — og når samfunnet er omformet på den rette måte, vil — sier de — enhver forskjell mellom klasser og enkeltindivider ha mistet enhver betydning, for — hevdes det videre — et ensartet miljø skaper en noenlunde ensartet mennesketype og «dermed» samfunnsforhold, hvor ufred, misbruk og aggresjon vil være bannlyst for alltid.

Lykkes det å skape dette likhetens eldorado — og naturligvis samtidig å opprettholde en noenlunde levestandard — er miljømenneskets fagre nye verden innenfor rekkevidde. I dette tusenårs-

(Forts. side 7)

GFM Erich von Manstein

EN STOR KRIGER ER IKKE MER

En feltmarskalk har aldri fri fra tjenesten. Begrepet «pensjonert» er ham fullstendig ukjent. Slik heter det i et uttrykk fra den gamle prøyssiske militærtradisjon.

Med generalfeltmarskalk von Manstein gikk en fremstående representant for denne tradisjonen bort.

Både på fars- og morsiden stammet von Manstein fra familier, hvis sønner i generasjoner hadde stått i kongen av Preussens tjeneste. Han gikk på krigsakademiet i Berlin i årene 1913/14 og begynte som regimentsadjutant i 1. verdenskrig.

I de urolige årene etter sammenbruddet i 1918 var han aktivt med i forsvarskampene ved Tysklands østgrenser. Og under organiseringen av Reichswehr visste man også å gjøre bruk av hans meget enestående fagkunnskaper.

Da den 2. Verdenskrig begynte, var han generalstabsjef i Heeresgruppe Süd under Polen-felttoget, og under forberedelsene til vestfelttoget utarbeidet han den såkalte «Sichelschnittplan», som dannet grunnlaget for Wehrmachts overveldende triumf i Frankrike.

I krigen mot Sovjetunionen førte han som kommanderende general for det LVI. Panserkorps sine tropper fra Øst-Preussens grenser og frem til Ilmensjøen syd for Leningrad. Senere overtok han kommandoen over Heeresgruppe Süd/Don, hvor hans fremragende lederegenskaper kom til full utfoldelse. Mot sovjettroppenes store tallmessige overlegenhet tilkjempet 11. Arme seg en grandios seier på Krim, tilintetgjorde motstanderen på halvøya Kertsch og stormet den sagnomsuste festningen Sevastopol. Som belønning fikk von Manstein marskalkstaven.

Senere ble oppgavene vanskeligere for ikke å si umulige. At unnsetningen av Stalingrad og forsøket på å gjenopprette den gamle front-

Generalfeltmarskalk von Manstein, Sevastopols erobrer.

linjen ikke lyktes, skyldtes ingen personlig svikt hos von Manstein men at stillingen var blitt uholdbar i seg selv. Dertil kom han stadig i større motsetning til den øverste ledelsen — ikke minst med Hitler selv — noe som førte til at han ble skiftet ut i mars 1944.

Fire års krigsfangenskap i England etter krigen og en meget anstrengt «prosess» mot ham i 1949, da han ble dømt til ytterligere noen års innesperring, hvorav tre år i tukthus(!), knekket allikevel ikke denne standhaftige soldaten.

Tvert imot. Da Bundeswehr skulle opprettes var han atter på plass og stilte sine kunnskaper og erfaring til rådighet. Han rakk også å skrive to bøker: «Verlorene Siege» og «Aus einem Soldatenleben».

Han døde den 10. juni i en alder av 85 år, og dermed er den mannen borte, som av Lidell Hart ble karakterisert som de alliertes «farligste militære motstander».

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Addisjon

i politisk sammenheng har ikke alltid vært demokratiske politikeres sterkeste side. Det eneste måtte da være i forbindelse med skatter og avgifter. Ellers har det å legge sammen to og to ikke alltid utgjort fire for våre venner på løvebakken. Det er da heller ikke alltid så lett å se sammenhengen i alle forvirrede politiske hendelser hvis man ikke vet, eller vil vite, hva som foregår bak de politiske kulisser og aner hvem som trekker i trådene.

På Lillehammer begikk jødiske terrorister en tabbe. De klarte ikke å drepe rett mann og de ble til overmål fullstendig utmanøvrert av norsk politi. Folk var forbausest. Agenter fra Israel gjør da ikke slikt? Alle nordmenn vet da hvor fredselkende det stakkars og uskyldige forfulgte «lille» jødiske folk er. Men selvsagt har de rett til å forsvare seg mot araberne og beretninger fra kampene i Sinai har jo tydelig vist hvilke sanne overmennesker jødene er. Deres etterretningsvesen vet alt og alt klaffer, eller pleier å klaffe. Lillehammer-saken åpnet for mange sprukne illusjoner. «Guds utvalgte folk» avslørte seg selv som terrorister i klasse med «Svart September», og hele operasjonen var en fiasko.

Deres freidighet og frekhet er bedre kjent og det var kanskje ikke fullt så mange som ble overrasket da Israel ganske enkelt sendte en av sine fremste advokater og ba om å få med seg sine mordere hjem!

Israel var kompromittert. Man forsøkte først å skyve skylden over på noen av de jødiske terror-organisasjonene som man påstår opererer uavhengig av Israel. Dette lyktes ikke. Det var bare en ting å gjøre, man måtte sette igang sitt hemmelige og farligste våpen — det som gjør at demokratiske politikere har problemer med addisjonen — sin verdensomspennende makt og sin nærmest fullstendige kontroll over de fleste aviser, telegrambyråer og TV/radiostasjoner. Verdens oppmerksomme og mistenksomme øyne måtte bli rettet i andre retninger og det like raskt nå som

etter at Israel skjøt ned et ubevæpnet passasjerfly. Da kom det jo et par avskyresolusjoner pr. telegram fra de arabiske land, men det var Israels politikere som boltret seg på TV-skjermene og «forklarte» verden det hele.

Etter det ble saken dysset utrolig raskt ned. Man kan bl. a. sammenligne med terrororen i München OL. Det kan vel diskuteres hvilken «bragd» som var værst, men det er udiskutabelt at vi stadig blir minnet om den arabiske terroreren i OL, mens det nedskutte passasjerfly har gått over i historien.

Denne gang var norske aviser raskt ute med artikler om ny-nazisme rett etter Lillehammer-mordet. Tyske ny-nazister til og med — rene invasjonen etter hva man kunne lese i Aftenposten — 78 stykker på turné i Norge med faner, flagg og unifor-

mer. Etter hva Folk og Land etterhvert har fått opplyst var det 43 tyskere i sivil — og de var i Halden for å handle før de returnerte over til en sommerleir i Sverige. Men hatske leserbrev viste at artiklene hadde gjort nytte. Man var i Norge straks mer opptatt av å stanse ny-nazismen enn å hindre jødiske terror-mord. Dette var likevel ikke nok — og så smalt det i Aten. Arabiske terrorister fyrte løs på feil fly. Flyet til Israel hadde forlatt bakken for over ti minutter siden. Eide da ikke araberne psykologisk sans? Verdensopinionen var iferd med å bli usikker og så dette...?

Alle arabiske organisasjoner benektet da også den umotiverte og sinnssyke beskytningen og hevder at dette er blitt satt i scene av Israel. Vi finner ingen grunn til å tvile.

Folk og Lands ungdomsredaktør ekskluderes fra Norsk Folkehjelp

«Hans politiske arbeid og det han står for er uforenlig med det humanitære arbeid Norsk Folkehjelp bedriver. Eldre og handikappede vil ta anstøt.» Det er Kjell Åsebø på Norsk Folkehjelps hovedkontor som sier dette til FOLK OG LAND

Bakgrunnen til ekskluderingen er en artikkel i en lokal avis for Grorud-dalen, Akers Avis, om den nasjonalsosialistiske ungdomsgruppen Nordisk Ungdomsfront. Av artikkelen fremgikk det at Folk og Lands ungdomsredaktør var en av initiativtakerne til fronten og at hans oppgave innen bevegelsen var å bygge opp en intern sanitetsgruppe — bygget på de erfaringer han har som aktivt medlem av Norsk Folkehjelp. Det var disse ord som forskrekket ledelsen i Norsk Folkehjelp. En «ny-nazist» i en humanitær organisasjon var den reneste varg i veum! I et intervju i Akers Avis ble Åsebø tolket slik at en umiddelbar eksklusjon måtte bli reaksjonen. Overfor Folk og Land hevder Åsebø at dette er en sak for det lokale styret på Grorud, men at resultatet utvilsomt vil bli ekskludering!

Det hører med til historien at Hansen nå satt som sekretær i det lokale styret i Norsk Folkehjelps Lag på

Grorud og at han i sommer deltok på et opplegg for handikappede i Norsk Folkehjelps regi i en uke av sin sommerferie. Han har hele tiden under sitt arbeid for Norsk Folkehjelp holdt seg politisk nøytral og oppfattet det som et rent humanitært arbeid.

Denne hendelsen er et nytt enestående bevis på det idioti som behersker endel av det norske folk. Mens kommunistiske elementer fritt får infiltrere og ødelegge både skoler, universiteter og forsvar med sitt politiske arbeid, så vil man altså som nasjonalist kunne risikere ekskludering fra humanitære hjelpeorganisasjoner for et politisk arbeid en ikke engang bedriver innen disse organisasjonene! Egentlig er vel dette en sak for FN's menneskerettighetskomisjon — eller gjelder ikke loven om rett til å tenke og tro fritt for nasjonalister? Vår respekt for demokratiet bare øker og øker...

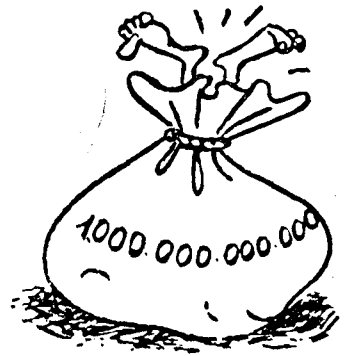
NORDENVINDEN:

Oljen og samfunnet

Det er ingenting i dag som er i stand til å fange nordmannens oppmerksomhet i så stor grad som oljen. For hvert nytt funn som blir gjort i Nordsjøen, øker aksjekursene på børsene, spekulasjoner i oljeaksjer antar nye høyder, stadig flere nordmenn satser penger som de har eller ikke har og får «Onkel Skrue»-blikket i øynene når du spør ham hvordan han tror det vil gå. At flere og flere er villige på å satse penger på svært risikable foretak er for såvidt betenkelig nok, men når man ser på virkningene oljefebere har på samfunnet begynner man for alvor å øyne uhyggelige fremtidsperspektiver for det norske samfunn.

En av virkningene er den forskyvning av arbeidskraft som vil skje ved utbyggingen av en norsk oljeindustri. Det går ikke lang tid mellom hver gang et nytt foretak med flere hundre arbeidsplasser planlegges. Hva er galt med det, vil man spørre. Distriktene hvor slike bedrifter vil bli lagt trenger arbeidsplasser, kommunene trenger skattepenger osv. Dessuten vil arbeiderne kunne få høyere lønninger enn tidligere, og det vil da være fint.

Jo, for den enkelte arbeider vil det nok være fint, men hvor skal man få ham i fra? Oljeindustrien vil først og fremst trenge faglært arbeidskraft, og siden arbeidskraft stort sett er mangelvare i Norge i dag, vil man ved hjelp av høyere lønninger måtte lokke han over fra andre industrier. I disse industrier vil dette føre til en stadig mer presserende mangel på arbeidskraft, og for å kunne holde virksomheten ved like vil man bli nødt til å importere arbeidere fra utlandet, m.a.o. antallet fremmedarbeidere i Norge i dag vil bli temmelig beskjedent når man sammenligner det med antall fremmedarbeidere i Norge når oljeindustrien for alvor begynner å bli utbygd. At dette ikke bare vil gjelde vanlige profittvirksomheter er klart, også beredskaps- og annen livsviktig industri vil lide under dette. Hva dette vil føre til av sosiale problemer, rasemotsetninger og andre problemer en knapt nok aner nå, behøver man ikke være en barket nasjonalist for å kunne tenke seg; men det er å frykte at våre (u)ansvarlige politikere som vanlig er så kortsiktige i sin tankegang, at de kun ser den pengesekken som er blitt lagt ut rett for øynene sine og tror at

Velferds-Ola satser stort på olje-eventyret.

den bare vil føre til gloriøse tilstander for kongeriket.

En annen virkning vil være den enorme innførsel av kapital som vil skje. Oljeindustri er svært kapitalkrevende, og de store internasjonale oljemonopoler vil nok vite å forvalte sitt pund. Man selger sin kapital og sine kunnskaper dyrt, og etter at man har trukket ut en stor nok fortjeneste og oljerecessene begynner å bli uttømt, trekker man seg ut av hele foretaket og overlater vrakrestene av oljeindustrien med dertilhørende problemer til nordmennene.

Den tredje og ikke minst viktige virkning er at Norge kommer i sentrum for stormaktens interesser. Når man ser hvordan stormaktene har manipulert med mindre stater hvor det har blitt funnet olje, skal man ikke ha mye fantasi for å tenke seg hva som vil skje her. Norge har lenge vært et potensiell spenningsområde

(Forts. side 7)

Tutsi mot Hutu

På ganske kort tid har vi hatt endel rystende eksempler på de svartes måte å leve i «frihet» på. Biafra husker alle. Stammekrig, nedslaktning og sult. Amin er et annet navn med blodig stenk, og nå har vi også fått høre om Tutsi-Hutu-voldshandlingene i Burundi. Minst 100000 Hutu'er skal være drept. Myrdede, gravide kvinner har fått fosteret revet ut og brystene skåret av, ifølge øyenvitneskildringer. Så er spørsmålet: Fra hvilken hvit-dominert og «undertrykt» afrikansk stat har man fått høre lignende skildringer? Har de hvite i f. eks. Rhodesia eller Syd-Afrika noen gang oppvist lignende orgier i sult, umenneskelig vold og død? Jada — Man har apartheid, og rase-skillen praktiseres strengt, men selv de mest «fordomsfrie» bør vel nå etterhvert begynne å forstå hvorfor!

Et fremstøt mot vår rase

«Busing» er et amerikansk fenomen — ennå. Det går ganske enkelt ut på å tvangstransportere hvite skolebarn sammen med sorte. Hensikten er å sette fart på raseintegrasjonen. Her er noen betraktninger rundt fenomenet:

En føderal amerikansk organisasjon, «The Community Relations Service», har satset mye på å få folk til å benekte at de er imot «busing» av rasemessige årsaker. De fleste av lederne innen CRS er sterkt venstreorienterte og det synes som om de har bra med økonomiske midler til rådighet.

En av oppgavene til CRS, er å få hvite foreldre til å føle en slags skyld ved å motarbeide at deres barn blir integrert med de sorte. Den vanlige taktikken er å avfeie det rasemessige spørsmålet ved «busing» og legge vekt på praktiske problemer, som sikkerhet o. l. Idet man unngår det viktigste problemet gjør man det mulig å samtidig drive en effektiv propaganda for integrasjonssystemet.

Det er ingen skam å være hvit. Det er ikke galt å føle rasestolthet — det er en ting de sorte tydeligvis har gått inn for å lære sine rasebrødre. Og den eneste grunn til at det finnes hvite mennesker idag er at våre foreldre kjente en slik stolthet og praktiserte segresjonsprinsippet. Er det galt å ønske at hvite barn blir spart for integrasjon og oppdratt til å omgås sitt eget slag? Nei, det er derimot den første gyldne regel for at vår rases fortsatte eksistens skal bli gjort mulig!

Den viktigste grunn til at hvite amerikanere er imot «busing» og integrasjon er følgende:

1) Alle seriøse amerikanske intelligensstester har vist en forskjell på mellom 15 og 25 IQ-poeng i de sortes disfavour i sammenligningen mellom hvite og sorte.

2) I alle de større amerikanske byene er de sorte ansvarlig for over 85 prosent av alle voldsforbrytelsene. Studier viser, at der hvor det sorte innslaget utgjør mer enn 20 prosent av den totale befolkning, er hvite barn særlig utsatte for angrep og sjikanering.

3) Det er nå slått fast at evnen til å oppta lærdom varierer fra rase til rase. Med andre ord arver vi vår læreevne. Gjennomsnittlig ligger en neger 4 år etter en hvit elev når de går i sitt 12 skoleår.

4) Professor i genetik ved Ohio State University, dr. David C. Rife, har uttalt: «Mentale og personlige trekk så vel som evnen til å utvikle en kultur er utvilsomt opprinnelig et genetisk spørsmål.»

5) Professor Henry E. Garrett ved the University of North Carolina, har uttalt: «Vi kan ikke komme ifra den konklusjon, at dyktighet er nedarvet på omtrent samme måte som vår fysiske struktur. Det vil være det rene dårskap om en overlegen rase blandet seg med en rase underlegen i evnen til å skape og opprettholde en sivilisert kultur».

6) Det er alment kjent at den viktigste tankevirksomheten foregår i den fremre delen av hjernen. De sorte har en både lettere og mindre hjerne enn de hvite. Hodeskallens form er en annen. Forskallens skråning er på den sorte rase ca. 70 prosent i motsetning til de hvites 82 prosent. Flere videnskapsmenn mener å ha funnet grunnen til de sortes lavere intelligens og resonerings-evne nettopp i dette faktum.

Det er også hundrevis av andre rasemessige grunner til at hvite barn ikke bør bli integrert med den sorte rase og det er enhver hvit manns plikt å sørge for sine barns og derigjennom sin rases fremtidige renhet, hvor enn han må befinne seg på kloden. Dette er den viktigste grunn til at hvite amerikanere idag må motsette seg «busing». De må ikke tillate fanatiske rase-mixere å plante noe skyldkompleks hos sine barn fordi de tilhører den hvite rase. Bare ved å lære barna å respektere og bevare sin rases integritet kan man motvirke det fremstøt «busing»-systemet innebærer mot den hvite rase i USA.

«Svart» utvikling

I 1960 la Los Angeles politiet frem en statistikk som viste at 60% av all voldtekt på kvinner var foretatt av negre. I 1970 var tallet øket til 70 prosent ifølge en undersøkelse av Dr. Milton S. Eisenhower. Idag — tre år senere — er nærmere 80 prosent av all voldtekt mot hvite kvinner foretatt av USAs sorte.

★

SPRØ?

Nazijegeren Simon Wiesenthal, som bl. a. oppsporet Adolf Eichmann, tror seg nå å ha oppdaget at Christopher Columbus egentlig var en omvendt jøde som dro til Amerika for å finne Israels ti tapte stammer! Dette bare beviser at det ikke finnes noen grenser for idiotiet, skriver «The cross and the flag».

Hilsen fra motstandsbevegelsen

Vi har fått opinionsgrupper som organiserer motstand mot skatter og avgifter, og mot alkoholpolitikken. Prisene fortøner seg i mange tilfelle som jevngodt med beslagleggelse av varene, så det er sikkert ikke få som kunne tenke seg et aldri så lite «motangrep» på ågerkarlene. Vi er ikke så sikre på om tilfellet er helt analogt, men når vi leser at noen har foretatt et «raid» på Radiumhospitalet i Oslo og lettet det for hundre liter desinfeksjonssprit, så tenker vi uvilkårlig på hine Hjemmefrontfolk, som tømte bankene for å skaffe seg «likvider» til sin kamp.

Kan det i dette tilfelle være den nye «motstandsbevegelsen», som har slått til? Vi lar vår «anelse» gå videre til politiet, som ennå ikke har luktet hospitalsprit på mistenkelige steder.

Om Hitler:

Vi hadde jo ikke lov å være imponerte av Hitler i Fedrelandslaget. Innerst inne var jeg det. Men så kom krigen, og jeg så hva de gjorde med de stakkars jødebarna. Uff.

Anders Lange i Aktuell.

Politik er andet og mere end penge

Ved vår danske medarbeider Jørgen.

M.h.t. økonomiske spørsmål vil de virkelig sakkyndige — skulle man synes — være i stand til «at formulere sig» konkret og logisk, hvorimod de øvrige samfunnsanliggende uundgåelig bevæger sig ind på områder, hvor ikke alene forskjellige menneskers forskellige følelser og medfødte anlæg, men også indoktrinerende fordomme og indgroet vanetænkning nødvendigvis må skabe problemer, hvis løsning næppe kan klares ved den sædvanlige form for «markedsanalyse», endsige professionel optimisme.

Tag nu f. eks. den almindelige indstilling overfor ideologier og politiske systemer! I mangfoldige tilfælde kan man undre sig over trofastheden overfor det een gang tagne standpunkt. Vel kan trofastheden være noget valen og til dels skyldes «åndelig» dovenskab, men ofte har tilhørsforholdet til en politisk ideologi en udpræget religiøs karakter, hvilket uundgåelig medfører hårdkogt forstokkethed og en så enøjet fanatisme, at ingen modargumenter tåles. Der-

ved kan selv det mest uholdbare tanke-system opnå en forlænget levetid trods indre modsigelser og åbenbare nederlag i realiteternes verden. Jorden var flad som en pandekage i mange europæeres bevidsthed flere århundreder efter at Kopernikus havde placeret vor runde klode i det uendelige univers, og trods Mendel, Darwin og Konrad Lorenz er Rousseau og Karl Marx stadig ledestjerner for de pædagoger, sociologer og politikere, der endnu har magt til at diktere masserne, hvad de skal tro og tænke.

Ja, endnu må understreges, for milieuteoriernes og lighedsdogmers tid er efter en kortvarig æra uigenkaldeligt forbi. I hvert fald er der ved at ske noget afgørende i de lande, hvor tilstrækkeligt mange mennesker har viljen og evnen til at hævde den personlige frihed overfor bureaukratisk statsmynderi og totalitære systemer.

Af væsentlig betydning er det desuden, at der på tværs at nationer og klasseskel går — og altid har gået — en skillelinie mellem selvhjulpne, fribårne mennesker og dem, der hengav sig til håbets mirakler og hjælp udefra. De sidstnevnte var altid hjemfaldne til troen på et jordisk «tusindårsrige», hvor det sociale velfærd kom dalende ned som manna fra himlen. De lod sig — og lader sig — altid indfange af fremtidsprofeter. Imødekommer man massernes ønsketænkning, er der en bred margen for utopier og dækningsløse fremtidsvisioner.

At følge det selvhjulpne menneske fra stenalderstadiet til astronauternes heroiske rumfærd er derimod noget helt andet! Her er historien ingen sygejournal, men et epjos med virkelige perspektiver! —

Menneskets bestræbelser for at nå frem til en moral, der går imod junglens lov og at skabe en samfundsordning, der — om ikke ophever — så dog mildner tilværelsens hårde og ubønhørlige vilkår, er hos alle selvhjulpne personligheder en iboende trang, der undertiden kan være forbundet med evnen til en delvis overvindelse — eller rettere forædling — af den menneskelige natur. Hos sunde nationer og stærke karakterer kan denne medfødte trang til at bryde — og nå ud over — det naturbestemte kredsløb medføre retsdannelser (Jydsk Lov f. eks.) og forskellige former for socialt samarbejde, der under heldige om-

(Forts. side 8)

Norge fryktet ny-nazistisk invasjon

I år som i fjor ble det avholdt en sommerleir for tyske og nordiske nasjonalister i Halland i Sverige. I fjor ble leiren viet stor oppmerksomhet fra svenske massemedia, i år ble leiren gjenstand for interesse også her hjemme. VG og Arbeiderbladet kunne fortelle, at et følge på ca. 50 tyske nynazister hadde reist inn i Norge for å «agitere for nynazismen, den rene tyske rase og et nytt stor-Tyskland». Man kunne fortelle at det var en god del unge mennesker med og at man var iferd med å bygge opp en ny «nazi-jugend».

Bortsett fra å skulle agitere for sine ideer skulle tyskerne — Aftenposten kunne fortelle at det var 78 av dem — også besøke likesinnede her i Norge. Det var tydelig det faktum at tyskerne i Sverige hadde vært iført uniform og bodd i «store, sorte telt», som hadde forskrekket de forskjellige aviser samt politiet. Politimesteren i Halden hadde holdt utkikk etter bilene — tre små busser og to personbiler — for eventuelt å kunne stanse dem hvis det skulle vise seg at de bar politisk uniform.

Anden som går har vært på ferde igjen.

Når det kommer til stykke så er det vel tvilsomt om tyskere har vært her i det hele tatt, og «agitasjonen» må i så fall ha vært sparsom da ingen tydeligvis har sett noe til den. Ellers er det jo nokså betegnende, at hver gang jødiske terrorister på en uheldig måte pådrar seg oppmerksomhet så dukker det straks opp noe i avisene som kan minne om «de stakkars forfulgte» og hva de fæle nazistene gjorde med dem. Men denne gang må det antagelig mer til for å avlede oppmerksomheten til Ola Nordmann, for nå smalt det innenfor havegerdet.

Nå som dengang —

(Forts. fra side 1)

fortsatt stemmekjøp, fortsatt pengeløseri, fortsatt formynderi.

Vi har, som alle vet, ingen illusjoner når det gjelder Anders Langes evne til å redde fedrelandet og den enkelte. Politisk sett er han, om ikke et ubeskrevet blad, så dog et blad med en høyst tvilsom skrift. Men enhver stemme på ham og hans parti er iallfall et skarpt skremmeskudd foran bena på de politiske plageånd og alt deres vesen. Og gid det måtte bli riktig mange slike — i første omgang skremmeskudd.

Vel, dette blads lesere har naturligvis merket seg alle advarslene i den dertil innrettede presse mot å stemme på en Anders Lange. Om de ulykker som vil ramme Norges land og dets profesjonelle politikere hvis tilstrekkelig mange gjør det råder det en rørende enighet mellom alle de etablerte partier. Da står demokratiet for fall. Flommen med advarsler om de bortkastede stemmer har aldri vært så stor og det faller knapt noen inn at dette har svært så lite med virkelig demokrati å gjøre. For det burde vel gå ut på at folk fritt kunne stemme og gi uttrykk også for sin misnøye. Men vi tviler jo likevel ikke på at uhyre mange påny vil la seg jage inn i de gamle båsene som følge av pressbombardementene.

Ellers har man jo tatt i bruk en ny demokratisk svindel siden valget i 1936, da hovedpunktet også var de bortkastede stemmer, og da i parentes bemerket Anders Lange var med og snakket om de bortkastede stemmer på Nasjonal Samling. Også den demokratiske utvikling går jo sin gang og de etablerte har nå funnet opp et nytt våpen mot velgerne: gallupundersøkelsene. Hvis det virkelig fantes skikkelige demokrater i dette land, så burde de protestere kraftig og uopphørlig mot en slik udemokratisk påvirkning av valgene, mot denne sluttsten på svindelen med de bortkastede stemmer. For der hvor presseagitasjonen måtte ha gått hus forbi, der vil nok en «gallupundersøkelse» med dertil avpasset resultat gjøre sin virkning. For ingen vil vel gå mot tallenes tale og det som egentlig allerede er avgjort ved gallupundersøkelsen?

Dertil kommer jo det geniale at man kan peke på hvor dersøkelsene er. De slår jo iallfall nesten alltid til. Og hvem er det vel som tenker dypt nok til å spørre om hva som er årsak og virkning i den sak?

Og så ble det altså i allehånde gallupundersøkelser i forrige måned slått fast ikke bare at Anders Langes parti ikke ville få mere enn 5 % av stemmene, men til og med at det nå var på tilbakegang og ikke var mere å bry seg om.

Vi er også redde for at det faktisk kommer til å gå slik, at de, vi skulle tro 10—15 % som egentlig ville ha stemt på Langes parti innen valget om en måned, faktisk er redusert slik at det kan bli tale om bortkastede stemmer. Det eneste som kan hindre det er faktisk at folk forsøker å bevare hodet kaldt og ikke lar seg påvirke av pressestormen.

Og her kan jo vi eldre som ikke bare husker tredveårenes politiske strid, men som direkte deltok, gi noen opplysninger som viser at det intet nytt er under solen, at den demokratiske svindel pågår i dag som den gjorde dengang. For også ved valget i 1936 var det etablert et nytt parti som i hele sitt vesen var et opprør mot de gamle partier og den gamle politikken som man klart innså ville føre dit vi er i dag: Nasjonal Samling. Og dengang som nå ble velgerne utsatt for en trommeild av advarsler mot å kaste bort stemmene. Og det karakteristiske og avslørende var at det iallfall i Hedmark fylke, hvor vi selv deltok aktivt, ble drevet slik propaganda både fra såkalt borgerlig og sosialistisk side. Begge parter innrømmet — på samme måte som de nå faktisk innrømmer at en Anders Lange har rett i at det bør bli mindre skatter — at det var meget godt og riktig i Nasjonal Samlings program, men det ville være «bortkastet» å stemme på partiet i den store og avgjørende striden mellom «borgerlig» og «sosialistisk».

Og vi har et frapperende eksempel på hvor virkningsfull denne propaganda var. I den lille kommune Sollia i Hedmark, som alltid er blant de første som har tallet opp, hadde Nasjonal Samling eget partistyre og det var blitt avholdt et par vellykkede valg møter hvor så å si hele bygda var tilstede og hvor stemningen for partiet var stor. Men så satte altså propagandaen om de bortkastede stemmer inn og Nasjonal Samling hadde jo — slik det er med Anders Lange i dag — intet våpen mot denne propagandaen. De små og ubetydelige presseorganer man hadde rakk jo ikke frem utenfor en liten krets. Det var som å gå løs på atomvåpen med pil og bue.

Så hendte da dette at da vi

National Front —

(forts. fra side 1)

ret ned på skrivemaskiner i redaksjonene rundt om i landet, i håp om at disse uttrykkene alene skulle være nok til å få folk til å la være å slutte opp om en slik fæl organisasjon.

Jeg var så heldig å få et møte med NF i deres hovedkvarter i Croydon syd for London. Om det ytre var meget spartansk og beskjedent, bl. a. uten hverken skilt eller navn på døren, var aktiviteten på topp der inne. Man var midt oppe i utsendelsen av julinummeret av «Spearhead», som utgis i fem tusen eksemplarer, enda det slett ikke er ment som noe mer enn et internt medlemsorgan.

Lederen for det hele, Martin Webster, var en meget aktiv og opptatt mann. I slutten av mai stilte han som nasjonalistkandidat til suppleringsvalgene i West Bromwich og oppnådde hele 4700 stemmer, alt i alt 16,2 % av de angitte stemmer, og slo bl. a. den konservative kandidaten, selv om Labour vant klart. Imidlertid kom disse tallene som et «sjokk» for den britiske pressen, selv om de sikkert var mer glede-

satte oss ned etter valgstriden for å notere resultatene, så startet det hele med Sollia, hvor Nasjonal Samling hadde fått 0 stemmer. Selv partistyret var blitt skremt fra å stemme med det egne parti! Slikt får en jo si er demokrati som har vasket seg.

Og nå seiler det altså opp til noe liknende. La da også oss sende en advarsel til alle politiske opprørere som holder på å bli myke i knærne under dagens pressebombardement: Stem slik du har lyst til uten å la deg affisere av AFTENPOSTENS demokratiske bekymringer. For når alt kommer til alt, så er det faktisk mere «bortkastet» å stemme på Høyre svært mange steder enn på Anders Lange. Og da tenker vi ikke bare på den ynkelige rolle som medaktør i sosialisering og umyndiggjørelse som Høyre har spilt, men på det forhold at en mengde av Høyres mandater er sterkt utsatte og at partiet stadig går tilbake uten at AFTENPOSTEN derfor advarer mot å stemme på Høyre for ikke å «kaste bort» stemmene.

Hvis dette med bortkastede stemmer skal være avgjørende ved stortingsvalg, så må man nok slå fast at demokratiet ikke bare er i fare, men faktisk allerede er likvidert og erstattet med de etablerte partipolitikeres diktatur.

lig for alle som ønsker å se et hvitt og angelsaksisk Storbritannia. Ved valgene i 1970 fikk ikke NF noe sted mer enn 4,6 % av stemmene, så fremgangen er ganske påtagelig. På grunn av den urettferdige valgordningen har ikke NF noe parlamentsmedlem for øyeblikket, men man regner med at så snart man er over en viss grense, kan det fort bli mandater av det.

Det er i hvert fall ingen grunn til å tvile på at NF nå er blitt en viktig faktor å regne med i britisk politikk, og hvis ikke de selvtilfredse partipolitikere snart våkner opp, kan det godt skje at nasjonalistene feier dem vekk om noen få år. Folkets tålmodighet med de farvete har nå tatt slutt, ikke minst fordi de fremmedes oppførsel stadig blir freidigere og mer arrogant etter som de føler seg sikre på at ingen vil våge å hive dem ut.

Webster og de andre understrekte også nødvendigheten av at broderfolkene på de britiske øyer og i Norden holder sammen, dog uten at vi behøver oppgi noen del av vår selvstendighet eller egenart. Som nasjonalister har vi samme mål: rene nasjonalstater styrt utelukkende av folk som rasemessig, kulturelt, mentalt og sproglig oppfyller de betingelsene man stiller til landsmenn.

Vi traff også et medlem av NF som ifjor arbeidet flere måneder i Telemark, og som der hadde vært i kontakt med norske nasjonalister. Han uttrykte sin forbauselse over at det virkelig kunne være mennesker i Norge som med åpne øyne gikk inn for masseinnvandring. For ham stod det som utslag av bevisst ødeleggelseslyst. Vi forsøkte ikke å motsi ham på dette punkt!

Dessverre var man enig om at London i dag stort sett er i hendene på, og dermed også ødelagt av, fremmedfolk. Mafiaen eier hoteller, restauranter, kaféer i kjedevis og hvem som kontrollerer pressen og bankene er det vel mulig for leserne selv å pønse ut...

Mens vi var der, mottok Martin Webster en telefonoppringning fra et konservativt parlamentsmedlem som aktet å gå over til NF. Webster fortalte etterpå at det var gått rykter om at flere konservative medlemmer aktet å gå over til NF, men at man til da ikke hadde visst noe sikkert. Unødvendig å tilføye at Mr. Webster fikk det travelt med å komme seg av gårde for å ønske det nye medlem hjertelig velkommen. Før han dro, ba han oss ettertrykkelig om å si

fra i god tid om norske nasjonalister som man kunne vente over til England, slik at de kunne få en mottagelse som var «folkets gjester» verdig.

Nasjonalistene hadde ellers det samme inntrykk som vi i Norge: det er gjerne de liberale som er mest farlige, de kommunister som står offentlig frem er gjerne stemplet som røde tullinger likevel. Derimot er den liberale pratingen om «fredelig integrering» og lignende uhyre skadelig, fordi den kan gi folk inntrykk av at raseproblemen lett kan løses bare man venter «noen få år»...

Bok-tjenesten

har fortsatt endel eksemplarer igjen av

Ralph Hewins:

Quisling, profet uten ære.

En kjent engelsk historikers arbeide for å sette tingene på sin rette plass. Ytterligere presentasjon unødvendig for norske lesere. Illustrert. 408 s. ppb. kr. 20,00

Paul Hausser:

Soldaten wie andere auch.

Et forsvarsinnlegg for Waffen-SS — basert på hittil ukjent kildemateriale. Boken rettfærdiggjør på en overbevisende måte det som ligger i dens tittel.

372 s. ill. innb. kr. 65,00

Wilhelm Tieke:

Tragödie um die Treue. En beretning om det III. (germ.) SS-Panzer-Korps kamp og undergang 1940—1945.

244 s. ill. innb. kr. 52,00.

Karl Alman:

Mit Eichenlaub und Schwertern.

Korte biografier om 19 kjente lederskikkelser i den tyske Wehrmacht og hvordan de gjorde seg fortjent til utmerkelsen Jernkorset med ekeløv og sverd. Beretninger fra mange krigsskueplasser, hvis navn er gått inn i verdenshistorien. Her møter vi menn som Adolf Galland, Paul Hausser, von Manstein, Lothar Rendulic, Erwin Rommel og mange andre. Illustrert.

308 s. innb. kr. 41,00

Trygve Engen:

Jeg er ingen landssviker.

En NS-manns selvforsvar og beretning om hvordan han utviklet seg fra en borgerlig demokrat til medlem av Nasjonal Samling.

252 s. hft. kr. 10,00

Det ville være en evig skamflekk for Tyskland, dersom vi tyskere noensinne for alvor begynte å tenke tysk, handle tysk, tale tysk og ikke minst synge på tysk.

W. A. Mozart

Ros, men også adskillig —

(Forts. fra side 2)

Bare for å nevne et par punkter hvor Engdahl er meget leseverdige. Men la oss ikke henfalle til en ren gjengivelse, eller servil tilbedelse av bokens innhold, begge dele er like lite i pakt med en nasjonalistisk og dermed kritisk tenkemåte.

Per Engdahls tankebygning fortjener nemlig i flere henseender fundamental imøtegåelse.

1) Engdahl karakteriserer konstruksjonen EEC (EF er en ironisk forkortelse) som et velegnet middel til å virkeliggjøre «Fedrelandet Europa». Og formålet med dette forenede Europa skulle være at det derigjennom danner et forbillede for resten av den såkalte menneskebet. Europa skal «være et skritt på vei mot den forenede Verden, endemålet» (!) Produkt av samme logikk er utsagn som at «en industriell ekspansjon som stilte Kina på like fot med de høy-industrielle stater ville være en bedre løsning på det kinesiske befolkningsproblemet enn et krigsoppgjør» (Med Russland). Og: «En integrasjon av den tredje verden på grunnlag av folkenes, rasenes og kulturenes likeberrettigelse, er og blir en hovedoppgave for vår klode».

Samme hvordan man snur og vender på det, kan jeg ikke komme forbi at Engdahl her foretar en frontalkollisjon med en sann nasjonalistisk og realistisk tenkemåte.

Nasjonalisme er et flytende begrep som ennu sliter med reminisenser fra kristne-metafysiske og dynastisk-imperialistiske samfunnsforhold, men en grunn tanke kan ingen nasjonalist flykte fra: Individenes, folkenes og rasenes ulikhet som grunnlag for innen- og utenrikspolitikk, for samfunnsoppbyg-

ging og verdensanskuelse. Nasjonalismen slutter sammen individer og grupper med visse likhetstrekk, overfor dem som ikke har disse trekk. Nasjonalismen er det høyeste mål for sosial identifikasjon hos den menneskelige art. Denne avgrensning overfor andre nasjoner og raser innebærer i og for seg ingen positiv/negativ vurdering av en selv eller av «de andre». En best, en sjimpanse eller et annet menneske eller folkeslag har samme rett til liv og selvutfoldelse som meg og min nasjon og min rase, så lenge denne rett ikke støter sammen med mitt folks og min folkegruppes livsmuligheter. Når et slikt sammenstøt finner sted, opphører likeverdien og likeberrettigelsen. Dette sammenstøt finner og vil i stadig økende grad finne sted på vår klode. De ressurser som er grunnlag for vårt produksjonsapparat og vår livsnæring, er begrensede og går mot utsettelse. (Om nullpunktet nås om 30 eller 90 år er fullstendig likegyldig: En nasjonalist tenker ikke i individers eller klassers levealder, men i folks). Hvordan kan da Engdahl håpe på at stormakten Kina vil komme opp på et «moderne» industrivivå? Dette ville bety en raskere ødeleggelse av vår klodes livsgrunnlag, en direkte trussel mot de skandinaviske folk og mot Europa. På denne vår lille, blå klode på evig fart gjennom verdensrommet er livet også for menneskene underlagt strenge lover. Hvor bittert det kan være for orientalske testamentsvermere og dogmatiske marx- og demokrati-apostler å se disse fakta i øynene, en moderne nasjonalist ser oppgavens nødvendighet. Og dessverre, Engdahl: Oppgaven utelukker «verdensføderalismen»!

2) Min annen hovedinnvending mot boken er dens fremstilling av det fremtidige korporative samfunn. Jeg forstår så noenlunde hvordan korporatismen skal fungere i be-

ET STED Å BO

Ungt barnløst ektepar søker husvære i Trondheim eller omegn. Ikke røykere.

Bill. mr. 14/1

KJØPES

1. februar 1942, NS' historiske kamp. Henv. F. og L.

Bill. mrk. 14/2

HUS - SMÅBRUK LANDEIENDOM

Statstjenestemann, agromotd., helsesvekket av opphold i norsk konsentrasjonsleir 1945—46 ønsker mildere klima.

Kjøper hus, småbruk eller landeiendom, gjerne hos noen som ingen har til å overta og vil at eiendommen skal forbli under heder og verdighet. Sønn under landbr. utdanning. Bill. mrk. 14/3 «Nordlending»

driftene, i det hele tatt i det økonomiske liv. Men det er meg helt uklart hvordan politiske institusjoner og fremfor alt statsmakten på grunnlag av en korporativ sammensetning bedre er i stand til å løse vår tids krise enn demokratiet. Kort og godt: Hvordan og hvorfor fungerer et korporativt samfunn i samsvar med nasjonale målsetninger?

Det ville være av interesse om dr. Engdahl kunne imøtegå den kritikk som her er reist. Jeg tror en eventuell debatt kunne være nyttig for fler enn deltagerne.

La meg også til slutt anbefale boken lest. Til tross for dens svakheter er den et viktig tilskudd til den nasjonale idé-litteratur som i det senere er vokset frem. Den gir nye perspektiver på det samfunn vi lever i, og tvinger til en gjennomtenkning av egne posisjoner.

Likhetens - -

(Forts fra side 3)

rike vil lysten til avvikelser neppe oppstå - ennsi bli tålt. Alt vil «på den rette måte» bli regulert ovenfra, og det standardiserte menneske vil neppe fable om umyndiggjørelse og mangelen på personlig frihet.

Men fremtidsutsiktene kort: Idealtilstanden i en fredeliggjort verden forutsetter: At besværlige individualister og mennesker med særmeninger likvideres, hvis psykiatrisk behandling da ikke hjelper.

At man på en eller annen sinnrik måte sørger for at kuvøse-mennesket ikke kommer til å mangle noe i retning av stuevarme, ernæring og stadig underholdning gjennom TV. For skal vår klodes siste menneske forgjeves trykke på kuvøsens mange knapper, har hele proses-

Vårt plateutvalg omfatter nu følgende titler:

Nr. 352 *Wunschkonzert für die Wehrmacht*. Tyske slagere fra krigstiden fremført av datidens kjente vokalistene og orkestre.

Nr. 353/354 *Aus dem Führerhauptquartier*. Den 2. verdenskrig i ord og toner bundet sammen av tyske Wehrmacht-kommuniker.

Nr. 355/356 *Ein Volk, ein Reich, ein Führer*. «Eterkrigen» eller radiopropagandaen slik den høstes over alle stortyske sendere. Kampsanger, taler lydeffekter.

Nr. 357/358 *Führer befiehl...* Tsjekkoslovakia-krisen 1938-39 belyst ved utdrag av bevarte opptak av taler som Hitler og Goebbels holdt i Riksdagen og på Partidagen i Nürnberg.

Nr. 359/360 *Volk ans Gewehr*. Polenfelttoget 1939 i lydbilder og taler av Adolf Hitler. Dertil der Führers appell til England.

Nr. 361/362 *Aufbruch der Nation*. Fra maktovertagelsen i 1933 til innføringen av verneplikten og Hitlers tale på Rikspartidagen i 1937. Marsjer, kampsanger m. m.

Nr. 363/364 *Vorwärts voran!* Fra Saar-avstemningen 1935 til vestfelttoget 1940. Riksdagstaler av Hitler, radioens «særmeldinger», frontrapporter fra kanalkysten og marsjmusikk, fanfarer og kampsanger.

Nr. 365/366 *Einigkeit und Recht und Freiheit*. Hitlers berømte tale den 28. april 1939, da han holdt et oppgjør med Roosevelts «spørreskjema» og fikk selv diplomatloven til å gi seg latteren i vold. Taleren Hitler på sitt beste.

Nr. 367/368 *Aufruf an das deutsche Volk*. Hitlers radio-opptak den 2. februar 1933 etter maktovertagelsen. Goebbels' tale i Berliner Sportpalast åtte dager senere. Deres visjoner, forhåpninger fastholdt i platerillen.

Nr. 369/370 *Hölle, wo ist dein Sieg?* Fra Nürnberger-prosessen. Göring i kryssforhør, en hemmelig tilleggsprotokoll, Jodl i egen sak, Rundstedt og Brauchitsch som vitner samt noen av de anklagtes sluttinnlegg.

Alle dobbeltnummer består av to plater som hver koster kr. 60,— pluss porto. Bestillinger rettes til vår Boktjeneste.

Spesialbrosjyre sendes på forlangende.

sen henimot idealsamfunnet vært omsonst.

*) Offentliggjort i tidsskriftet «Sozialtheorie und Soziale Praxis».

Oljen og - -

(Forts. fra side 4)

mellom øst og vest, og det er å frykte at oljen vil aktivisere dette spenningsområde. Man kan gå ut fra at stormaktene ved hjelp av mer eller mindre manipulerte grupperinger her i landet, vil bidra til at de almene politiske motsetninger i samfunnet vil skjerpes betraktelig, samtidig som importen av større mengder rasefremmede elementer vil føre til at politiske provokatører og oppviglere vil få en stadig mer labil masse å arbeide i. Hva dette vil ha av tragiske konsekvenser for det norske samfunn vil den internasjonale økonomiske og politiske mafia bry seg om, så lenge de profiterer på det. Hva nordmennene synes, er det ingen som spør om.

«Man bør ikke strekke seg lenger enn skinnfellen reker» er et godt gammelt norsk ordtak som bør holdes høyt i hevd i disse tider. Hvis ikke politikerne kjenner sin besøkelsestid og minsker oljeaktivitetene til de proporsjoner som Norge er tjent med og som ikke vil forrykke samfunnets likevekt, kan man risikere at «de harde tyve- og tredveåra» bare vil bli en blek skygge av «da harde sytti- og åttiåra».

TROSKAP — og alt som kan øve et menneske opp i den, er veien til å utvide vårt hjerte og karakter. (Bjørnson)

Behersk deg selv, så behøver ingen andre å gjøre det. (Tobine Samaria Seland)

I neste nummer:

«Slaget i Randolph Street»

Dette bildet viser ikke — som man ved første øyekast skulle tro — en situasjon fra 30-årenes Tyskland, men er tvertimot et helt dagsaktuelt opptak fra USA, hvor de amerikanske nazistene stadig gjør seg mer og mer gjeldende.

I neste nummer begynner vi offentliggjørelsen av historien om den vesle flokken av modige menn, som turde være de aller første til å iføre seg stormtroppenes uniform og marsjere under hakekorsfanen ut i Amerikas ideologiske kaos.

Politik er —

(Forts. fra side 5)

stændigheder, og sålænge det nødvendige menneskelige «råstov» er til stede, atter skaber forudsætningene for de store højkulturer.

Hos svage mennesker er den overfor skildrede trang til at bryde kredsløbet imidlertid skæbnesvanger, for der, hvor det sterke mestrer — og adler — den naturbestemte virkelighet og i kraft af sin inderste higen søger en vækst udover sig selv, er det svage individs livsholdning præget af flugten fra virkeligheten og angsten for at stå ansigt til ansigt med denne verdens kendsgerninger, hvis strenge krav om kamp og overlevelsessevne det søger at undgå ved «politisk oxford» og pseudoreligiøse illusioner.

Med andre ord: Viljen til vækst udover den givne virkelighet må aldrig forvæksles med flugten fra denne! Virkeligheten rummer — som den alltid har gjort det — uanede muligheter, hvis vi stoler på os selv og ikke på håbets mirakler.

Når kommer Norge etter?

Som kjent har Island innført en 50-mils territorialgrense utenfor sin kyst, og de kjemper nå for å opprettholde den mot England, som i sine gamle dager atter har gitt seg ut på sjørøvereventyr. Island har gått til dette drastiske skrittet, da man i England og på kontinentet bygger flere og flere trålere hvis effektive rovfiske ellers ville ha tæret så mye på fiskestammene som holder til utenfor Island, slik at landets eksistensgrunnlag ville ha blitt truet.

At trålerne har kastet sine grise øyne på de fiskemengdene som farvannene utenfor Norge inneholder, på tross av den altfor ekstensive beskatningen av disse som har vært drevet i de seneste tiårene, er ikke annet enn man kunne vente. Den logiske konsekvens av dette er at Norge for å beskytte sin kystbefolknings vitale interesser, burde ha fulgt opp Islands eksempel med å utvide sitt territorialfarvann omgående, noe som forøvrig blir krevet av stadig større grupper her i landet. Men neida, man må på død og liv vente til FN har avholdt en konferanse om «folkeretten på havet». At det i FN's navn er blitt begått de mest utrolige ting, og at Norge overfor avguden FN har bøyd den nasjonale panne i støvet alt for

USMAKELIG, MENER ISRAEL

Den tidligere omtalte filmen «Hitlers 10 siste dager» med Alec Guinness i hovedrollen, er blitt forbudt i Israel. Samtidig har den tiltagende interesse som i andre deler av verden har gjort seg gjeldende angående Hitlers liv og person i den senere tid, blitt møtt med en offisiell jødisk beklagelse. Avisen «Jerusalem Post» skrev nylig at «Hitler-renessansen er en motesak som aldri har hatt sin make når det gjelder ren og skjær usmakelighet».

★

HARMONISK SAMFUNN

New York bevilget nylig seks millioner dollars og ansatte 1200 nye politimenn for å bevokte skoler og skolebarn. Det er nemlig ikke uvanlig at både lærere og elever blir robbet i løpet av en vanlig skoledag. Bandittene spaserer ganske enkelt rundt i skolens korridorer og skaffer seg lommepenger ved å «besøke» klasserommene. Det er nok ikke bare leksene som blir diskutert ved midtidsbordet «over there».

★

EFFEKTIV LØSNING?

I den indiske delstat Haryana blir straffanger som frivillig lar seg sterilisere satt på frifot før løslatelsen egentlig skulle ha funnet sted. Myndighetene vil derigjennom fremme en begrensning i folkeøkningen. Eftersom asosialitet i høy grad er arvelig betinget, burde vel denne praksis tas i bruk også i «siviliserte» nasjoner.

mange ganger, er vel kjent, og dette kan få en til å frykte at Norge nok en gang skal tuske bort sine nasjonale interesser mot å få et nådig blikk fra internasjonalsismens «førerskap». Sånt har skjedd før.

Det er en kjent sak at visse kretser setter seg over allverdens «folkeretter» hvis det gagnar dem, og Norge bør ikke gjøre saken lettere for disse ved å iføre seg «folkerettslige» lenker når det gjelder en av våre primærnæringer. Hva en primærnærings er, går tydelig frem av navnet. Den vil eksistere, eller rettere sagt må eksistere, etter at allverdens fabrikk har rustet bort, så det har ingen hensikt å vente. La oss få 50- eller helst 70-milsgrensen med det samme!

Tor Hovbakken

NAZISTENE BEDRE ENN VIETCONG

En offiser i det amerikanske flyvåpen — antagelig den eneste som har vært krigsfange både under siste verdenskrig og Vietnam-krigen — har slått fast, at han ble langt bedre behandlet som krigsfange i Hitlers Tyskland enn i Nord-Vietnam, Lt. Col. Richard P. Keirn, ble skutt ned over Leipzig i 1944 og over Hanoi i 1965. Mens behandlingen i Nord-Vietnam var brutal og en stadig påkjenning var det ganske annerledes i Tyskland. «Vi fikk den beste maten som var å oppdrive i Tyskland», kunne han bl. a. fortelle.

★

UNDERTRYKKELSE?

Vi hører stadig om de undertrykte jødene i Sovjet, men det må vel snart sies å være en merkelig form for undertrykkelse. Invertfall er det ingen mindre enn en «undertrykt» jøde som nå er blitt innsatt i selveste politbyrået. Yuri Andropov, er forøvrig også leder for sovjets hemmelige politi, KGB!

★

NAZIST SPRENGTE NARKOTIKALIGA

I USA har regjeringen satt igang noe man kaller «Heroin Hot-Line». Man prøver å få de amerikanske borgere til å melde ifra hvis de mener å ha berettiget mistanke om enhver form for ulovlig narkotikatraffikk. Takket være en av de amerikanske nazistene ble nylig heroin for over 82 000 dollar konfiskert og flere «langere» arrestert. Da NS-mannen ble ringt opp og takket av representanter for «Heroin Hot-Line», svarte han: «Dette var en offentlig tjeneste utført av the National Socialist White Peoples Party». FBI-mannen ble stum med det samme, men sa så: «Det er det samme for meg hva slags politikk dere står for. Hvis dere vil arbeide sammen med oss igjen så kan dere regne med vår fulle støtte».

★

HVIS NIXON VAR NEGER

Hvordan ville det være hvis Nixon var sort? Det er det amerikanske tidsskriftet Esquire som spør i en ny serie, der prominente personer blir fremstilt som farvede. Og bladets svar er: Hans neste ville være enda morsommere. Han måtte barbere seg to ganger om dagen. Han ville ikke vike tilbake når Sammy Davis omfavner ham. Han ville spille piano bedre.

DANSKENE HAR OGSÅ FATT NOK!

I Helsingør ble nylig en danske stukket ned av en tyrkisk fremmedarbeider. Dette var det foreløpige klimaks på en lang rekke hendelser som har ført til at danskene nå tydeligvis har fått fremmedarbeiderinvasjonen i halsen. Det har gått så langt, at regelrette gatekamper er brutt ut mellom fremmedarbeiderne og «fascistiske» motorsykelgjenger. Det har også vært reist seriøse krav om at det i Gurparken — der det bor mange utenlandske familier — skal reises piggrådgerde rundt fremmedarbeiderkolonien. Apartheid-politikken kan altså bli en realitet og nødvendighet også her i Norden.

★

DET DANSKE FORSVAR

er ubrukelig! Det viser en militærpsykologisk undersøkelse som er blitt foretatt på i alt 10 000 soldater. Forsvarets psykologiske ryggrad er knekt, mener man, da to tredjedeler av soldatene mente at forsvaret ikke var brukbart i krig! Egentlig er vel ikke dette så merkelig. Litt rarere er det å høre at dette kom som et sjokk på ledelsen. Tror virkelig den danske militære ledelse av i dag, at de kan klare å vinne et eneste slag på den flate danske jord med de hårnettforbrukende, slappe og desillusjonerte danske ungdommer som utgjør det danske forsvar? Og det imot en fiende som f. eks. en sovjetisk eller en øst-tysk arme! Ja, da er det fler enn oss nordmenn som tror på julenissen!

★

BLIR NORMENN DISKRIMINERT?

Folk i det trangvikske velferdssamfunn er åpenbart helt fascinert av hvor «godt» de har det. De tror at rikdommen er evigvarende og uten grenser, og at den kan brødfø en hel verden samt skaffe losji til allehånde diskaliserte asiater etc.

At f.eks. hovedstadens helseinstitusjoner står foran et definitivt organisatorisk sammenbrudd, synes ikke å være av særlig interesse. Ifølge dagspressen er det bare de akutte dødsyke som er «konkurransedyktige» i kampen om sengene på våre sykehus. Situasjonen er slett ikke av ny dato, men allikevel skal investeringene i sykehjemssektoren rammes av sterke nedskjæringer.

Da er det noe ganske annet med våre nye kulørte landsmenn. Vi leser at det er om å gjøre at de spares for anstrengelsene ved å tilpasse seg forholdene her på deres nye hjemsted. Derfor må vi ikke sjenere dem ved å praktisere «fremmedarbeiderpolitikk». Det er heller nordmennene som tilpasser seg det fremmede innslaget i miljøet. Ja, for det er vel det som menes når det hevdes at man isteden bør «angripe visse norske problemer» for derved å gjøre det lettere for de innmigrerte.

I en trykksak som er sendt ut av Sosialdepartementet, får vi vite at det i Oslo er et uttalt behov for en moské for de omkring 2000 muslimer som etter hvert har hopet seg opp i dette området. Desuten mangler man en pakistansk matvarefabrikk og et ditto spisested, Og alle med demokratisk vett og forstand begriper jo at dette er meget viktigere enn at noen «vanlige» nordmenn kreperer fordi velferdsetatene lider av akutt distraksjon.

★

STORTINGET BEVILGER

Norge skal tiltre avtalen om opprettelse av det afrikanske utviklingsfond. Regimet skal i den forbindelse bevilge 33 227 000 skatte kroner til dette formål. Det er vel nærmest utrolig at Rikshospitalets søknad om fattige 7 mill. kun resulterte i en bevilgning på 2,5?!

Personlig har jeg aldri funnet det vanskelig å stå på en god fot med mine venner. Jeg forsøker alltid å velge anstendige venner. Når jeg råker ut for en noksagt, avholder jeg meg omhyggelig fra å trette med ham.

(H. L. Mencken.)

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Abonnementspriser 1973:

Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 40,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 80,— pr. år, kr. 40,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo